

Írta:

2012. november 21. szerda, 16:27

2012. november 19-én reggel fél hatkor már úton volt a küldöttségünk azon része akiket Kisvárdában vett fel a hatalmas, és kényelmes Volvo autóbusz. Reggel 6-órakor szállt fel Dögében a többség, majd elindultunk Romániába, szatmárnémeti felé. Még Magyarországon egy fölöttébb dizájnos pipec kis 100-Ft-os és természetesen EU szabvány WC.-be próbáltuk meg a be majd a tömeg miatt a kijutást. Mindenkinek sikerült valami. Akinek nem kellett... az cigizett telefonált, reggelizett, kávézott, vagy beszélgetett a kökénylekvárról, vagy a lej-forint árfolyam ingadozások okozta ökonómiai feszültségeinkről. A román határátlépés csak néhány perc volt. Negyedóra alatt már Szatmárnémetiben voltunk. Áthajtottunk az ébredező főtéren, át a Szamoson, s irányt vettünk Erdőd majd Ákos felé. A hangulat felettébb jó volt! 52-56-fokos "szilvás üdítők", gyengébb Jégermeisterek jártak a buszban, majd tepertős pogácsa, Mártha Csaba alpolgármester úr saját dagasztású finom káposztás bélesével karöltve. / Egyesek tudni vélték, hogy a felesége Borika sütötte! Ez persze titok maradt. De jó volt, az a lényeg! Ákosra érkezve a falu polgármestere, és Bara Valéria iskolaigazgató asszony fogadott bennünket. A tanácsteremben rövid beszédek elhangzása után pogácsával, és üdítőkkel frissítettük fel magunkat, majd megnéztük a könyvtárat, s rövid közös fényképezkedés következett. Ezt követően az óvodában tett a népes küldöttség látogatást, majd bejártuk az általános iskolát. Egy más világ ez, de itt döbbsentünk rá milyen nehéz volt eddig is s talán ezután is magyarnak és embernek lenni. Megnéztük a tantermeket, beszédbe elegyedtünk a tanulókkal, tanárokkal.

Nagyon jóízű tízóraival leptek meg bennünket vendéglátóink. Volt itt méregerős kisüsti pálinka, üdítő, kávé, sokféle felvágott s nagyon finom sütemények amikből alig tudtunk betelni. Ez volt az első meglepetés amire nem is számítottunk. Dr. Nagy Péter polgármester Úr köszönte meg valamennyiünk nevében a vendéglátást, majd továbbmentünk a közel ezer éves hatalmas református templomba. Itt Geréb Miklós ákosi polgármester tartott rövid előadást a település múltjáról. A Siloám ház vagyis a gyülekezeti terem megtekintése előtt a templom főbejáratánál is készítettünk egy fotót. A fekete diók termésének tömege volt a földön, melyet sokan megcsodáltak. Megkóstolni senkinek sem volt kedve ezeket a zöld burkú makkterméseket, pedig egy hozzáértő szerint az indiánok már évszázadokkal ezelőtt is kedvelték-mivelhogy Amerikából származik ez a diófaj. Más jó hatása is van állítólag, (öregedő pasikra kiváltképp), de mivel ezt nem kérdezték így ezt már nem is árultam el!? Ráadásul öregedő pasik nem is voltak a csoportban! A múltból még a múltba mentünk egy rövid időre.

Miután Ákoson újra buszra szálltunk jó 10-perc után már Krasznamihályfalván voltunk. A templom itt is gyönyörű és hatalmas volt. Olyan emberek építették majd kétszáz éve akiknek a lelke hittel volt telve. Ma alig több mint kétszáz református tagja van a gyülekezetnek. Fogynak minden, fogy a magyar. A falu már csak a tavaszonta megrendezett "Hazatérés Napján" van újra együtt testben és lélekben. Ilyenkor aki csak teheti hazatér ősei földjére. Mert még állnak a templomok, mert még van hit, van remény, s még megvannak őseik ritkán látogatott temetői. Bár már nincs munka, fogytán a megélhetés, alig van gyerek, épp, hogy pislákol az iskola, de elszakadni, elszaladni egyet jelent a gyökértelenséggel, a halállal. Ezért hát minden évben sokan összejönnek- örülni egymásnak!

De jó lenne ezt majd nálunk is megtenni a további falunapjainkon is! Mindenesetre az első idei

A Parciumban, Ákos testvértelepülésünkön jártunk

Írta:

2012. november 21. szerda, 16:27

falunapi próbálkozásunk már sikerrel járt. A mi kis Dögénkben is ugyanúgy szükséges az együvé tartozást, az összefogást erősíteni, mint máshol!

Egy tépett nemzeti zászló is előkerült, melyet még 1940-ben a II. bécsi döntés idején hímeztek, s ezzel várták a bevonuló magyar csapatokat.

A zászlót a Geréb Miklós polgármester úr nagyapja dugta el de életével fizetett érte. - Igen-ezek az egyszerű emberek a magyarság igazi hősei!

Utunk innen a 70-fokos termálfürdőbe, illetve az étterembe vezetett. Itt várt bennünket a második meglepetés. Tárkonyos gombóclevés, fokhagymás flekkennel és kirántott hússal, burgonyapürével, gombaszósszal, savanyúval. Pudingként fánkkal, és linzerrel. Előtte persze jóféle érlelt pálinka. Úgy hallottuk, hogy mindenkinek nagyon ízlett. A pálinka sem volt utolsó! A pompás leves receptjét Nagyné Magdika élelmészvezetőnknek sikerült is megszereznie. Mindenki Nála érdeklődjön!! Nos az ebéd fantasztikus volt. Elégedetten mondtak beszédet polgármestereink. Már benne voltunk a délutánban. Jó volt itt lenni, de még messze út volt hazafelé.

Elköszöntünk vendéglátóinktól akik az ígért két db. közel 100-esztendő fa iskolapadot még átadták a dögeieknek.

Hazafelé Erdődön megtekintettük a Károlyi vár romjait, a Homoród patak mellett a Petőfi emlékhelyet ahol Júliával találkozott a költőóriás s kirobbanó hangulatban mentünk Szatmárnémeti felé. Kiírva persze mindenütt ez volt: Satu Mare. Itt a nagyvárosban aztán a jól megérdemelt bazár következett. Mert bizony minden kirándulás akkor ér csak valamit, ha van benne vásárlás. Nos ez is sikerült! Mindent vettünk ami kellett meg azt is ami nem. Így jó az egész. Valamit csak vinni kell haza. Itt mindenki mindenkivel még átbeszélte a nap élményit, mert erre is volt időnk sőt még energiánk is. A hangulat persze továbbra is káprázatosan jó volt, különösen a busz hátsó traktusában ahol a sok nevetéstől rekeszizom-láz lépett fel. Mivel volt velünk orvos további jóízű nevetéssel ebből is kigyógyultunk. Este volt már, a sétálóutca meglátogatása így tavaszra maradt.

A határ szinte semmi volt. Így jöttünk haza este nyolcra. Élményekkel, némi vásárfiával, a jobbnál jobb szilárd és folyékony ízek halmozásával.

Mi az ami a legfontosabbnak tűnik a számomra e nap elemzése kapcsán? ... Azt hiszem az egymás iránti bizalom erősödése, a sokszor mellettünk, velünk dolgozó embertársunk jobb megismerésének a lehetősége, egymás elfogadása, és az összetartozás érzésének szavakkal ki sem fejezhető jó érzése.

Tavasszal visszavárjuk Kedves vendéglátóinkat, s majd még mi is elmegyünk. Már van is az útra jelentkező. Az iskolai szülői munkaközösség kérte, hogy ki ne hagyjuk Őket! Ígérjük így lesz.

Köszönjük minden szervezőnek e felejthetetlen napot. Kellet egy ilyen! Jó volt együtt lenni!! (as)

A Parciumban, Ákos testvértelepülésünkön jártunk

Írta:

2012. november 21. szerda, 16:27

